

എൻ. നോസോവ്

അപ്പപ്പന്റെ വീട്ടിൽ

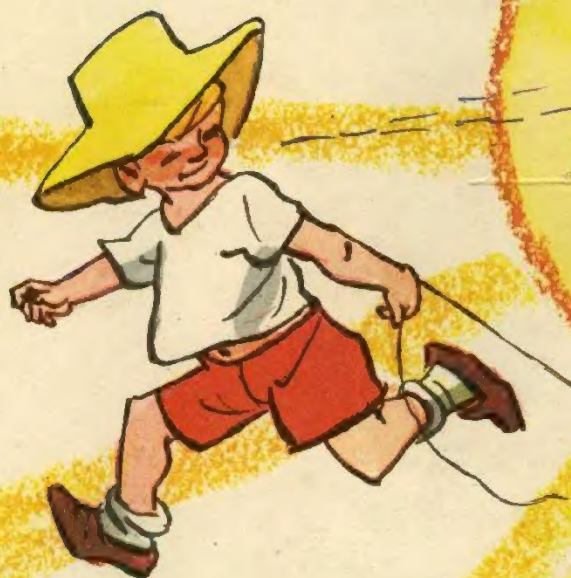

നിക്കൊലായ്
നോസോവ്

അപ്പപ്പന്റെ വീട്ടിൽ

ചിത്രങ്ങൾ: ഐ. സെമ്യോനോവ്
വിവർത്തനം: എ. പാറേക്കന്നേൽ

പ്രോഗ്രസ്സ് പബ്ലിഷേഴ്സ്
മോസ്കോ

₹

₹

കഴിഞ്ഞ വേനല്ലാലത്തു് ഷൂറിക്കും ഞാനും അപ്പുപ്പന്റെ വീട്ടിലാണു താമസിച്ചതു്. എന്റെ അനിയനാണു് ഷൂറിക്കു്. അവൻ സ്കൂളിൽ പോകാൻ തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഒന്നാംക്ലാസ്സിലാണു പഠിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും അവൻ എന്നെ അനുസരിക്കാറില്ല. അതിനു് എന്നിക്കു് എന്താ ചേതം?... അപ്പുപ്പന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്ന ദിവസംതന്നെ ഞങ്ങൾ മുററുമുഴുവൻ തിരഞ്ഞു, അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പുരകളിലും തട്ടിൻപുറങ്ങളിലുമെല്ലാം കയറിനോക്കി. എന്നിക്കു് ചില്ല കൊണ്ടുള്ള ഒരു ഭരണിയും കാലിയായ ഒരു ബൂട്ടുപോളിഷു് ഡപ്പിയും കിട്ടി. ഷൂറിക്കിനു് ഒരു പഴയ വാതിൽപ്പിടിയും ഒരു റബ്ബർചെരിപ്പും കിട്ടി. ഒരു ചുണ്ടയ്ക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ തട്ടിൻപുറത്തുവെച്ചു് വഴക്കുകുടിയില്ലെന്നേയുള്ളു. ഞാനാണു് ചുണ്ട ആദ്യം കണ്ടതു്.

“അതു് എന്നിക്കാണു്!” ഞാൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ഷൂറിക്കും അതു കണ്ടു.

“എന്നിക്കാണു്, എന്നിക്കാണതു്!” അവനും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

റെച്ചാട്ടത്തിനു ഞാൻ ചൂണ്ട കൈക്കലാക്കി. പൂരിക്കും അതിന്റെ ഒരറ്റത്തു ചാടിപ്പിടിച്ചു. അവൻ വിട്ടുതന്ന ഭാവമില്ല.

എനിക്കു ദേഷ്യം വന്നു. ഞാൻ ഒരൊറ്റ വലി കൊടുത്തു. അവൻ തെറിച്ച് പോയി വീണിപ്പെന്നുമാത്രം.

കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു അവൻ പറഞ്ഞു:

“ആർക്കുവേണം നിന്റെ ചൂണ്ട! എനിക്കു റബ്ബർചെരിപ്പുണ്ടല്ലോ!”

“നീ ആ ചെരിപ്പും മുത്തിക്കോണ്ടിരുന്നോ. ചൂണ്ട പിടിച്ചുപറിക്കാൻ വരണ്ടോ,” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

ഒരു രൂപയുമെടുത്തുകൊണ്ടു ഞാൻ ചൂണ്ടയിൽ കോർക്കാനുള്ള ഈ മാനാൻ പോയി. പൂരിക്കു അമ്മയുടെ അടുത്തു ചെന്നു അവരോടു തീപ്പെട്ടി ചോദിച്ചു.

“എന്തിനാ തീപ്പെട്ടി?” അമ്മമ്മ തിരക്കി.

“മുറയ്ക്കു തീ കൂട്ടാനാ,” പൂരിക്കു പറഞ്ഞു. “ഈ ചെരിപ്പു അതിലിട്ടു ഉരുക്കിയാൽ റബ്ബർ കിട്ടും.”

“ചെയ്യാൻ കണ്ട ഒരു പണി!” അമ്മമ്മ പറഞ്ഞു. “നോക്കിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നീ കളിച്ചുകളിച്ചു ഈ വീടുതന്നെ ചുട്ടുചാമ്പലാക്കുമല്ലോ. വേണ്ട മോനേ, തീകൊണ്ടുള്ള കളി വേണ്ട. തീപ്പെട്ടി ചോദിക്കുകയേ വേണ്ട.”

അപ്പോൾ ഷൂറിക്ക് വേരൊരു പണി കണ്ടുപിടിച്ചു. ഒരു കയരെടുത്തു അതിന്റെ ഒരറ്റത്തു വാതിൽപ്പിടിയും മറേ അറ്റത്തു റബ്ബർചെരിപ്പും കെട്ടി. എന്നിട്ട് വാതിൽപ്പിടിയിൽ പിടിച്ചു ആ ചെരിപ്പും വലിച്ചുകൊണ്ട് നടക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൻ എങ്ങോട്ടു പോയാലും ചെരിപ്പു കാണും പിറകെ. ഞാൻ ഈ മാന്തിക്കൊണ്ടിരുന്നിടത്തേക്ക് അവൻ വന്നു.

“വെറുതെ പാടുപെടുന്നതാ. ഒരൊറ്റ മീൻപോലും കിട്ടില്ല,” അവൻ പറഞ്ഞു.

“അതെന്താ?”

“മീനിനെയെല്ലാം ഞാൻ മന്ത്രവാദം ചെയ്തുകളയും..”

“ഇഷ്ടംപോലെ മന്ത്രവാദം ചെയ്തോളൂ,” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

മാന്തിയെടുത്ത ഇരയെല്ലാം ഒരു ഡപ്പിയിലാക്കി ഞാൻ വേഗം കളക്കരയിലേക്കു നടന്നു.

വീടിന്റെ പിൻവശത്തു കൂട്ടുകൃഷിക്കളംവക തോട്ടം ആരംഭിക്കുന്നിടത്തായിരുന്നു കളം. ഇര കോർത്തു ഞാൻ ചൂണ്ടയിട്ടു. മീൻ കൊത്തുന്നുണ്ടോയെന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടു ഞാൻ കളക്കരയിൽ ഇരുന്നു. അപ്പോൾ ഷൂറിക്ക് പിന്നിൽക്കൂടി പാതുവന്നു തൊള്ളയിടാൻ തുടങ്ങി:

“പറന്നുപോ, പറന്നുപോ മീനുകളെല്ലാം പറന്നുപോ!”

ഞാൻ ഒന്നും പറയുമെന്നു വെച്ചു. അവനോടു എന്തെങ്കിലും മിണ്ടിപ്പോയാൽ സംഗതി കൂടുതൽ വഷളാവുകയേ ഉള്ളുവെന്നു എനിക്കറിയാം.

ഒടുവിൽ മന്ത്രവാദം നിറുത്തിയിട്ടു അവൻ റബ്ബർചെരിപ്പെടുത്തു കളത്തിലേക്കെറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടു അവൻ അതു വെള്ളത്തിലൂടെ ഇട്ടു വലിക്കാൻ തുടങ്ങി. പിന്നെ അവൻ വേറൊരു പണി ചെയ്തു: ചെരിപ്പു കളത്തിനു നടുവിലേക്കു ഇട്ടിട്ടു കല്ലെടുത്തറിയാൻ തുടങ്ങി. ചെരിപ്പു മുങ്ങുന്നതുവരെ എറിയും. മുങ്ങിക്കഴിയുമ്പോൾ അതു വലിച്ചുകയറും.

കുറെനേരം ഞാൻ ക്ഷമിച്ചു മിണ്ടാതിരുന്നു. ഒടുവിൽ എന്റെ ക്ഷമ നശിച്ചു.

“പോ ഇവിടുന്ന്!”
ഞാൻ അലറി. “നീ മീനിനെ
യെല്ലാം വിരട്ടിക്കളഞ്ഞു!”

“ഞാൻ പോയാലും നി
നക്ക മീൻ കിട്ടില്ല. മന്ത്രവാദം
കൊണ്ട് മീനെല്ലാം പറന്നു
പോയി.”

വീണ്ടും അവൻ ചെരിപ്പ്
കുളത്തിന്റെ നടുവിലേക്കെ
റിഞ്ഞു. ഞാൻ ചാടിയെണീ
റ്റ് ഒരു വടിയെടുത്തുകൊണ്ട്
അവന്റെനേരെ കത്തിച്ചു. ചെ
രിപ്പും വലിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ
ഓട്ടമിട്ടു. അവനെ ഞാൻ പിടി
കൂടാഞ്ഞത് അവന്റെ ഭാഗ്യം.

തിരിച്ചുവന്ന് ഞാൻ മീൻ
പിടുത്തം തുടർന്നു. ഒരുപാട്
നേരം അങ്ങനെ ഇരുന്നു. ഉച്ച
യായിട്ടും ഒരൊറ്റ മീൻപോലും
കൊത്തിയില്ല. ഷൂറിക്കിനെ
അടിച്ച ചമ്മന്തിയാക്കാനുള്ള
ദേഷ്യം എനിക്കുണ്ടായി. അ
വന്റെ മന്ത്രവാദത്തിൽ വിശ്വാ
സം വന്നിട്ടല്ല, വെറുംകൈ
യോടെ വീട്ടിലേക്കു ചെന്നാൽ
അവൻ ചിരിക്കുമെന്ന് അറി
യാമായിരുന്നതുകൊണ്ട്. ഞാൻ
പഠിച്ച പണി പതിനെട്ടും നോ
ക്കി. കരയിൽനിന്നു മാറിയും
കരയ്ക്കടുത്തും ചൂണ്ടയിട്ടു. ആ
ഴത്തിൽ ഇറക്കിനോക്കി. യാ
തൊരു ഫലവുമില്ല.

വിശന്നപ്പോൾ ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. വീട്ടിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ഗേറ്റിൽ ആരോ ചുറ്റികകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കേട്ടു.

അടുത്തുചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അതു ഷൂറിക്കാണ്. എവിടന്നോ ആണിയും ചുറ്റികയുമെടുത്ത് വാതിൽപ്പിടി ഗേറ്റിൽ ഉറപ്പിക്കുകയാണ്.

“എന്തിനാ നീ ഈ പിടി തറയ്ക്കുന്നത്?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അവൻ സന്തോഷിച്ചു.

“ഓ, മീൻപിടുത്തക്കാരൻ എത്തിയല്ലോ. മീനെവിടെ?” എന്നെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് അവൻ ചിരിച്ചു.

“ഗേറ്റിനു പിടിയുണ്ടല്ലോ. പിന്നെന്തിനാ ഈ വാതിൽപ്പിടി അതിൽ തറയ്ക്കുന്നത്?” ഞാൻ ഷൂറിക്കിനോടു വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

“രണ്ടു പിടി ഇരിക്കട്ടെ.

ഒന്ന് പറിഞ്ഞുപോയെങ്കിലോ?” അവൻ പറഞ്ഞു.

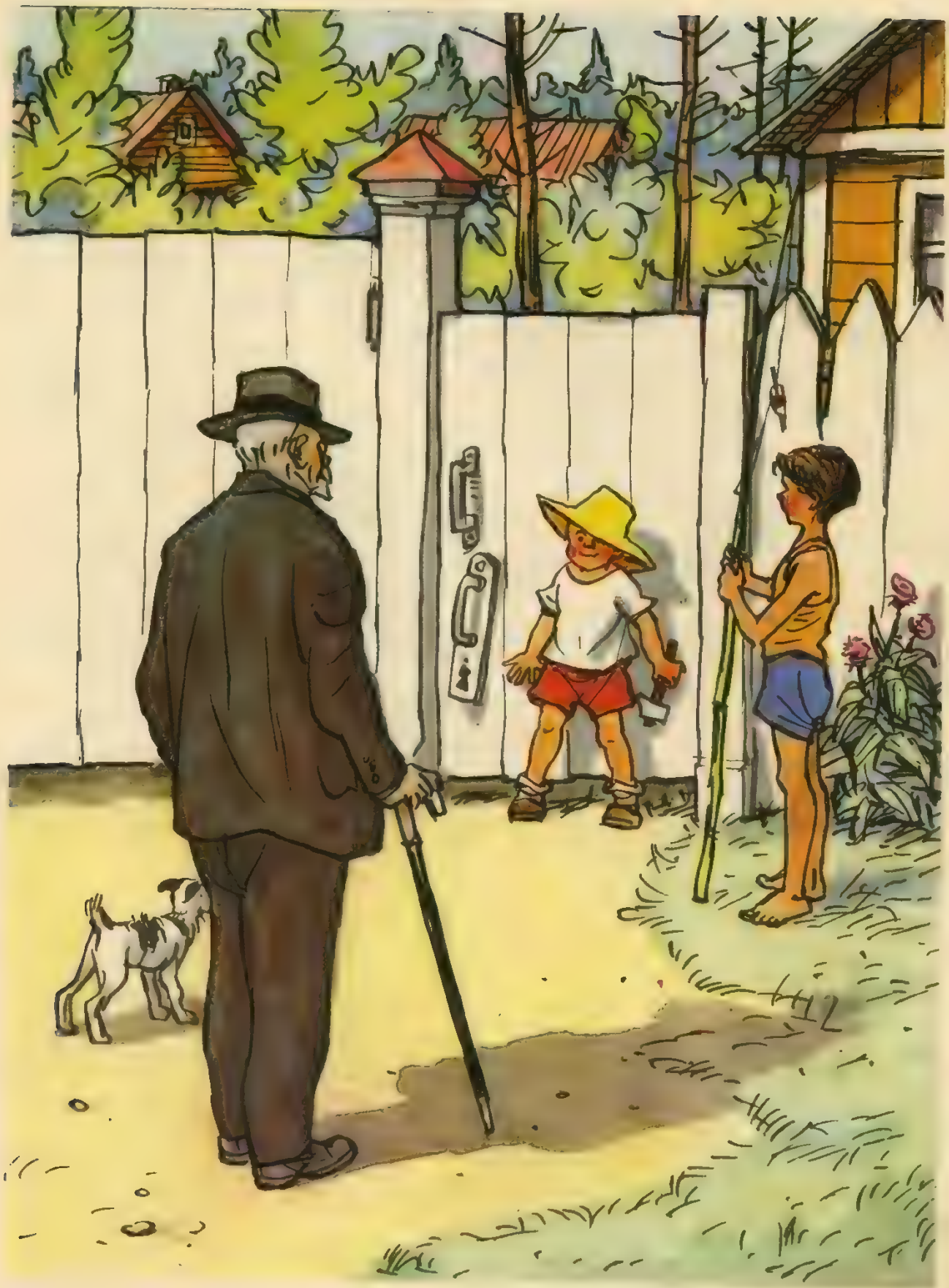
പിടി തറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവന്റെ കൈയിൽ ഒരാണി ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നു. അത് എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് അവൻ വളരെനേരം ആലോചിച്ചു. ഗേറ്റിൽ വെറുതെയങ്ങ് അടിച്ചുകയറിയാലോ എന്ന് അവൻ ആദ്യം വിചാരിച്ചു. പിന്നെ അവൻ കൂടുതൽ നല്ല ഒരാശയം തോന്നി. റബ്ബർചെരിപ്പിന്റെ അടിഭാഗം ഗേറ്റിനോടു ചേർത്തുവച്ച് അവൻ ആണിയടിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“ഇതെന്തിനാ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“വെറുതെ.”

“വെറുതയാണെങ്കിൽ മണ്ടത്തരം,” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

നോക്കുമ്പോഴുണ്ട്, അപ്പുപ്പൻ ജോലിസ്ഥലത്തുനിന്നു വരുന്നു. ഷൂറിക്കിനു പേടിയായി. ചെരിപ്പു ഗേറ്റിൽനിന്നു വലിച്ചുപറിക്കാൻ നോക്കിയിട്ട് പററു ന്നില്ല. അപ്പോൾ അവൻ ചെരിപ്പ് അപ്പുപ്പൻ കാണാതിരിക്കാനായി അതി ന്റെ മുമ്പിൽ കയറിനിന്നു.

“പിള്ളേരു തരക്കേടില്ലല്ലോ,” അടുത്തുവന്നപ്പോൾ അപ്പുപ്പൻ പറഞ്ഞു. “വന്നയുടൻതന്നെ പണി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതാരാ ഗേറ്റിനു രണ്ടാമതൊരു പിടികൂടി വയ്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്?”

“ഷൂറിക്കാ,” ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അപ്പുപ്പൻ തൊണ്ട ഒന്നു ശുദ്ധമാക്കി.

“കൊള്ളാം. ഇപ്പോൾ ഗേറ്റിനു രണ്ടു പിടിയായി—ഒന്നു മുകളിലും ഒന്നു താഴെയും. തീരെ പൊക്കംകുറഞ്ഞ ആരെങ്കിലും വന്നാൽ താഴത്തെ പിടി ഉപയോഗിക്കാമല്ലോ.”

അപ്പോഴാണ് ചെരിപ്പു തറച്ചിരിക്കുന്നത് അപ്പുപ്പന്റെ കണ്ണിൽ പെട്ടത്.

“ഇതോ?”

ഇത്തവണ ഷൂറിക്കു അപ്പുപ്പന്റെ ശകാരം കേട്ടതുതന്നെയെന്നു ഞാൻ തീരു മാനിച്ചു. അവന്റെ മുഖം തുടുത്തു. എന്തു പറയണമെന്ന് അവൻ അറിഞ്ഞുകൂടാ യിരുന്നു.

“ഇതു എഴുത്തുപെട്ടിയായിരിക്കും,” അപ്പുപ്പൻ പറഞ്ഞു. “പോസ്റ്റ്മാൻ വരുമ്പോൾ വീട്ടിൽ ആളില്ലെങ്കിൽ എഴുത്തു ഇതിലിട്ടിട്ടു പൊയ്ക്കാളും. വളരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിരിക്കുന്നു.”

“ഞാൻ തന്നത്താനെയാ ഇതു തറച്ചത്,” ഷൂറിക്കു വീമ്പടിച്ചു.

“അതെയോ?”

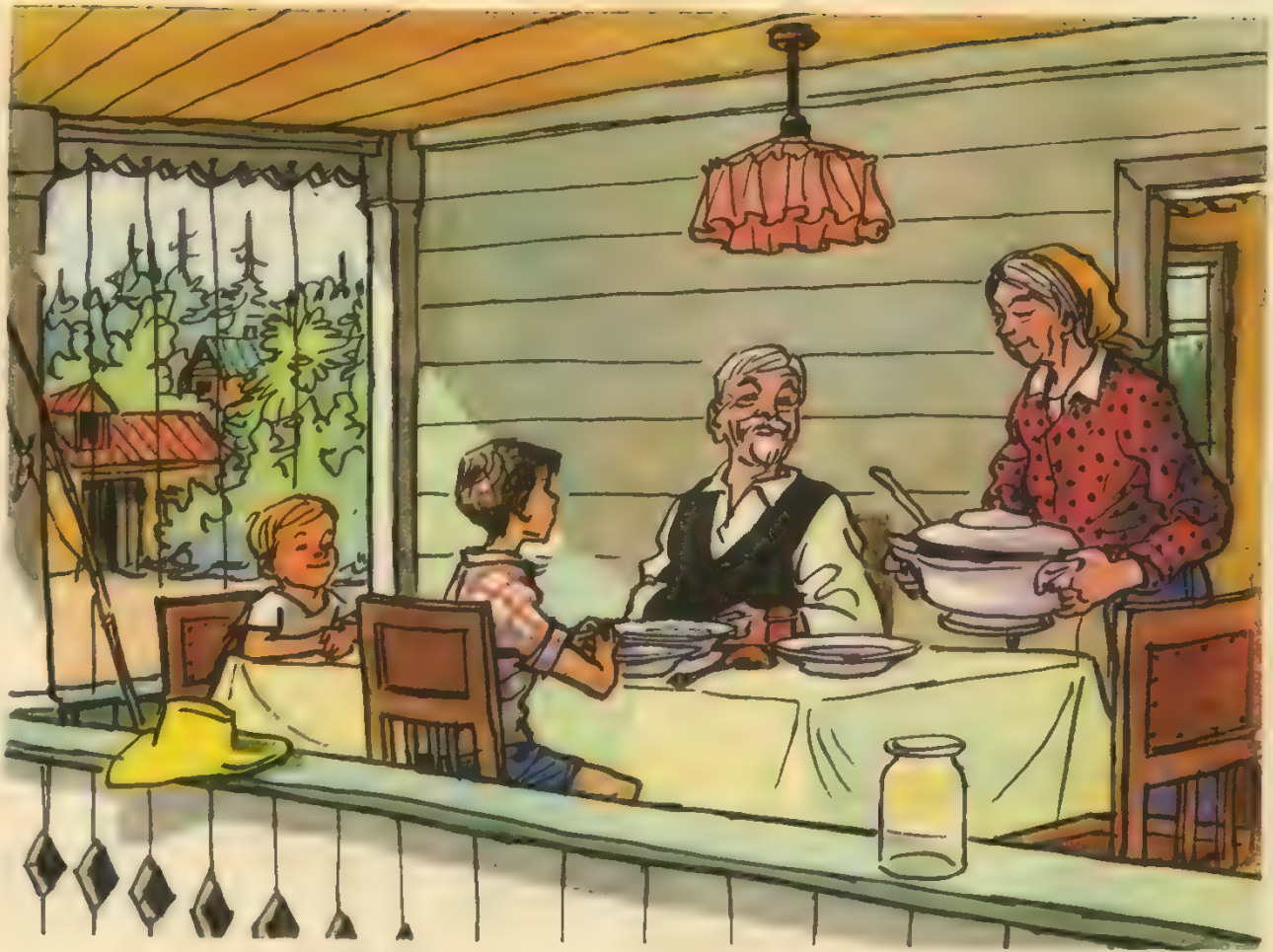
“സത്യം.”

“മിടുക്കൻ,” കൈ രണ്ടും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു അപ്പുപ്പൻ പറഞ്ഞു.

ഊണു കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അപ്പുപ്പൻ ആ ചെരിപ്പിന്റെ കാര്യം അമ്മയ്ക്കുയോടു പറഞ്ഞു:

“അവന്റെ ബുദ്ധി നോക്കണം! ചെരിപ്പു ഗേറ്റിൽ തറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു! ഒരു എഴുത്തുപെട്ടി വേണമെന്ന് എത്ര നാളായി ഞാൻ പറയാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. ഒരു ചെരിപ്പായാലും മതിയെന്ന് എന്റെ ബുദ്ധിക്കു തോന്നിയില്ലല്ലോ.”

“ഇത്ര പറയാനെത്തിരിക്കുന്നു? എഴുത്തുപെട്ടി വാങ്ങിക്കാം. അതുവരെ ചെ രിപ്പുതന്നെയിരിക്കട്ടെ,” അമ്മയ്ക്കു പറഞ്ഞു.

ഊണുകഴിഞ്ഞു് ഷൂറിക്ക് തോട്ടത്തിലേക്കു് ഓടി. അപ്പപ്പൻ പറഞ്ഞു:

“ഷൂറിക്ക് ഇന്നു നന്നായിട്ടു പണിതു. കോലു, നീയും എന്തെങ്കിലും ചെയ്തുകാണുമല്ലോ. പര, അപ്പപ്പനൊന്നു സന്തോഷിക്കട്ടെ.”

“ഞാൻ മീൻ പിടിക്കുകയായിരുന്നു. ഒറ്റ മീൻപോലും കിട്ടിയില്ല.”

“എവിടെയാ നീ മീൻപിടിക്കാൻ പോയതു്?”

“കുളത്തിൽ.”

“കുളത്തിലോ? അവിടെ ഒരു മീനുമില്ല. അതൊരു പുതിയ കുളമാണു്. അതിൽ തവളപോലുമുണ്ടായിട്ടില്ല. നീ ആറ്റിൽ പോയി നോക്കു്. അവിടെ ആ തടിപ്പാലത്തിനടുത്തു് ഒഴുക്കുള്ള സ്ഥലത്തു് മീൻ കിട്ടും.”

അപ്പപ്പൻ. ജോലിസ്ഥലത്തേക്കു പോയി. ഞാൻ ചൂണ്ടയെടുത്തു് ഷൂറിക്കിനെ വിളിച്ചു: “നമുക്കു് ആറ്റിൽ മീൻ പിടിക്കാൻ പോകാം.”

“ഓ, പേടിച്ചിട്ടു് സേവപിടിക്കാൻ വന്നിരിക്കയാണു്, അല്ലേ?”

“നിന്റെ സേവപിടിച്ചിട്ട് എനിക്കെന്തു കാര്യം?”

“ഞാൻ മന്ത്രവാദം ചെയ്യാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി.”

“മന്ത്രവാദം ചെയ്യരുതെന്ന് ആരു പറഞ്ഞു? ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തോളൂ.”

ഇരയിട്ടുവച്ചിരുന്ന ഡപ്പിയും മീനിനെ ഇടാൻ ചിലുകൊണ്ടുള്ള ഭരണിയും എടുത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ നടന്നു. ഷൂറിക്ക് പതുക്കെ പിന്നാലെ വന്നു.

ഞങ്ങൾ ആററിൻതീരത്തെത്തി. പാലത്തിനടുത്ത് ഒഴുക്കുകൂടുതലുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു പോയിരുന്നു ഞാൻ ചൂണ്ടയിട്ടു.

ഷൂറിക്ക് എന്റെ അടുത്തുനിന്നു മാറാതെ പിറുപിറെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു:

“പറന്നുപോ, പറന്നുപോ മീനുകളെല്ലാം പറന്നുപോ!”

കുറച്ചനേരം മിണ്ടാതിരുന്നിട്ട് വീണ്ടും പറയും:

“പറന്നുപോ, പറന്നുപോ...”

പെട്ടെന്നു് ഒരു മീൻ കൊത്തി. ഞാൻ ചൂണ്ട വലിച്ചെടുത്തു. മീൻ വായുവിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങി. ചൂണ്ടയുടെ കൊളുത്തു പറിചുകൊണ്ട് അതു കരയിലേക്കു വീണു. വെള്ളത്തിനു തൊട്ടടുത്തു കിടന്നു് അതു പിടയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

‘‘പിടി അതിനെ’’ എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഷൂറിക്ക് ഓടിച്ചെന്നു. മീൻ കരയ്ക്കുകിടന്നു ചാടുകയാണ്. ഷൂറിക്ക് അതിന്റെമേൽ കമഴ്ന്നുവീണ് അതിനെ പിടിക്കാൻ നോക്കി. മീൻ വെള്ളത്തിൽ ചാടി രക്ഷപെടുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു തരത്തിൽ അവൻ അതിനെ പിടികൂടി. ഞാൻ ഭരണിയിൽ വെള്ളം നിറച്ചു. ഷൂറിക്ക് മീനിനെ അതിലേക്കിട്ടു.

‘‘ഇതൊരു മുളളനാണ്. അതേ, മുളളൻതന്നെ. കണ്ടില്ലേ, ഇതിന്റെ വരകൾ. ഇതെന്തൊരാൾ!’’

‘‘ശരി, ഇതു നിനക്കിരിക്കട്ടെ. നമുക്കിനിയും ഒരുപാട് പിടിക്കാം..’’

അന്നു ഞങ്ങൾ വളരെനേരം മീൻ പിടിച്ചു. ആറു മുളളനും നാലു പരലും ഒരു ചെറിയ ആരോനും ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടി.

ഞങ്ങൾ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. ഷൂരിക്കാണ് മീനിനെ ഇട്ടിരുന്ന ഭരണി എടുത്തത്. എനിക്ക് ഒന്നു പിടിക്കാൻപോലും അവൻ അതു തന്നില്ല. അവനു വ

ലിയ സന്തോഷമായിരുന്നു. ഗേറ്റിൽ തറച്ചിരുന്ന ചെരിപ്പു അവിടെ കാണാത്തതിൽ അവൻ ഒട്ടും വിഷമം തോന്നിയില്ല. ചെരിപ്പിന്റേപകരം ഒരു പുതിയ എഴുത്തുപെട്ടി അവിടെ തൂക്കിയിരുന്നു.

“ആയിക്കോട്ടെ,” ഷൂറിക്ക് പറഞ്ഞു. “ചെരിപ്പിനെക്കാൾ ഭേദം പെട്ടി തന്നെയാണ്.”

മീൻ അമ്മയെ കാണിക്കാൻവേണ്ടി അവൻ വീട്ടിലേക്ക് ഓടി. മീൻ കണ്ടപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കു വളരെ സന്തോഷിച്ചു.

പിന്നീട് ഞാൻ ഷൂറിക്കിനോടു പറഞ്ഞു:

“കണ്ടില്ലേ നീ മന്ത്രവാദം ചെയ്തിട്ട്? നിന്റെ മന്ത്രവാദത്തിന് ഒരർത്ഥവുമില്ല. എനിക്കു മന്ത്രവാദത്തിൽ വിശ്വാസമില്ല.”

“എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ടെന്നാണോ നീ വിചാരിച്ചത്? കണ്ട കാട്ടുജാതിക്കാരും വയസ്സുചെന്ന തള്ളമാരുമൊക്കെയാണ് അതിൽ വിശ്വസിക്കുന്നത്.”

അമ്മയ്ക്കു ഇതു കേട്ടു ചിരിച്ചു. വയസ്സുചെന്നെങ്കിലും അമ്മയ്ക്കും മന്ത്രവാദത്തിൽ വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു.

Н. Носов
ШУРИК У ДЕДУШКИ
на языке малаялам

© മലയാളപരിഭാഷ. പ്രോഗ്രസ്സ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1981,
സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ അച്ചടിച്ചത്

